

ΑΝΤΥΠΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΙΚΗ.

Διευθυντής
Ν. Σ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

Ὅστις ἐθέλει ὀπί-
τω μου ἐλθεῖν ἀράτω
τὴν σκυρὸν αὐτοῦ καὶ
ἀκολουθεῖτω μοι.
Μάρκ. κεφ. ἡ 34-38.

Πᾶσα αἴτησις δεκτὴ ὑπὸ
ἰδιαιτέραν συμφωνίαν.
Αἰτήσεις ἀπευθυντέαι:
Ἐφημ. « Ἀντύπας »
Ἀργοστολίου.

§§
§§
§§
§§
§§

ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Ἔτος . . Δραχ. 5.
Ἀλλοδαπῆς Φραγκ. 10.
Ἐκδίδ. καθ' ἑβδομάδα.

Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ
τῶν ἀποκτεινόντων τὸ
σῶμα, τὴν δὲ ἰδέαν
μὴ δυναμένον κτείνειν.
Ματθ. κεφ. ἰ 28.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ — ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ὑπὸ πολλῶν δυστυχοῦς λαϊκῶν ὑπολαμβάνεται καὶ νομίζεται, ὅτι ὁ Σοσιαλισμὸς εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐπιτηδείων τοῦ καθεστώτος ἐκμεταλλευτῶν καὶ κακοβούλων ἐρμηνευτῶν βάλλεται ἢ συκοφαντία αὕτη ἐναντίον τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀγωνιζομένων οὕτω νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν ἀτίμως τὸ ἀγνότερον συναίσθημα, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τὸ διακρίνον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ζώων, ὅπως πολεμήσωσιν ἰδέαν, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορικὴ πραγματοποίησις εἶνε αὕτη αὕτη ἢ πλήρης κοινωνικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἱεροῦ καὶ Ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ἴνα σχηματίσωμεν σαφῆ ἰδέαν τῶν σχέσεων τοῦ Σοσιαλισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὁ κοινωνισμὸς δὲν εἶνε δογματικὴ τις μεταφυσικὴ πραγμάτων, ἀλλὰ σύστημα οἰκονομικὸν καὶ ἠθικὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀξιοῦν, ὅτι ἐφαρμοζόμενον θὰ θεραπεύσῃ τὰς κοινωνικὰς πληγὰς, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ἢ θρησκεία πάλιν δὲν εἶνε μεταφυσικὴ θεολογικῶν δογμάτων μόνον, ἀλλ' ἰδιαιτέρως ἠθικὴ κοινωνικὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα ἐφαρμοζόμενα ὑπισχνοῦνται εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ συγχρόνως εἶνε καὶ τὰ μόνα, ἅπερ, ἂν ἐφαρμοσθῶσιν, ἐπαγγέλλονται, ὅτι δύνανται νὰ καταβιδάσωσιν αὐτὴν ταύτην τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς σήμερον κοιλιάδος τοῦ κλαυθμῶνος, καὶ τὰ μόνα, τὰ ὁποία δύνανται νὰ καταστήσωσι τὴν ὑψηλίον ἐπίγειον παράδεισον.

Καὶ ἀπὸ πάσης μὲν θρησκείας δὲν ἐλλεῖπει τὸ ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν στοιχεῖον, ἀλλ' εἰς τὸ τέκνον τῆς Μαρίας, εἰς τὸ βρέφος τῆς φάτνης τῆς Βηθλεὲμ, ἀπέ-

κειτο, ὅπως ταύτην ἀληθῶς κοινωνικὴν καταστήσῃ καὶ νέαν ζωὴν ἐμφυσήσῃ ἐπὶ γῆς εἰς τὴν κοινωνίαν ἐξ οὐρανῶν καταβιδάξον τὴν θείαν αὐτοῦ θρησκείαν.

Εἰς τὰ σημεῖα λοιπὸν τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς πρέπει νὰ ἀποβλέψωμεν, ὅπως κρίνωμεν, ἂν σοσιαλισμὸς καὶ χριστιανικὴ θρησκεία ὡς ἀδελφοὶ συναντῶνται: καὶ ἀμοιβαίως χαιρετίζονται καὶ ἀρμονικῶς τὰ μάλιστα ἐναγκαλιζονται καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους. Ἡ ἠθικὴ εἶνε τὸ κοινὸν ἔδαφος, ἐνθα ἡ συμφωνία ὀφείλει νὰ εἶνε πλήρης καὶ ἡ περίπτυξις καὶ ὁ ἐναγκαλισμὸς μέχρις αἰῶνων ἀδιάσπαστος. Ἄν εὐρέθησαν σοσιαλισταὶ ἐλευθεριάζοντες, δὲν ὀφείλεται εἰς τὸν σοσιαλισμὸν τὸ ἀντιθρησκευτικὸν πῶς αὐτῶν πνεῦμα, ἀλλ' εἶνε ἐκ προδιαθέσεως τοιοῦτοι δοξάζοντες ἄλλα μεταφυσικὰ δόγματα. Μήπως ἐκ τῶν συντηρητικῶν καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐκπροσωποῦσιν ἐπιστήμως τὸ καθεστῶς δὲν εἶνε κεκηρυγμένοι πλεῖστοι ἄθεοι; μήπως δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιστήμους ἀντιπροσώπους τῆς δὲν ἀνακλύπει ἢ ἀμφιβολία καὶ δὲν βασιλεύει ἡ ἄρνησις; ὦ! ἂν εὐρίσκετο σήμερον ἡ θεὰ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ, ὅπως ἀφαιρήσῃ ἐκ τῶν ὀμμάτων τοῦ δυστυχοῦς λαοῦ τὴν ἀγλὴν καὶ τὸ σκότος, ἵνα καλῶς γινώσκῃ διὰ μέσου τῆς κρατούσης ὑποκρίσεως, θὰ ἐβλεπεν ὁ λαὸς τότε, ὅτι οἱ παρουσιαζόμενοι ὡς πρῶτοι ὀπαδοὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἶνε οἱ πρῶτοι Ἰουδαὶ τῆς ἐποχῆς, ἡσπερ πρῶτιστον σύμβολον ἀναγράφεται: τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη: οὐδεὶς ὅμως ἐφάντασθη νὰ συγχύσῃ τὰς γνώμας τῶν προσώπων πρὸς τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ καθεστώτος, καίτοι πράγματι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε ἡ θετικωτέρα καὶ ἐπισημοτέρα ἄρνησις τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως: ἂς ἀφανισθῶσι λοιπὸν ἀπὸ τῆς κρίσεως ἡμῶν τὰ πρόσωπα καὶ ἂς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ λαλήσωσι.

Τί λοιπὸν ζητεῖ ὁ σοσιαλισμὸς; τὴν κατάργησιν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛ. ΣΣ. Φ 4.0013.41.0007

των πολέμων και την αδελφοποίησιν των εθνών εις μίαν ποιήνην· μήπως όμως ή ειρήνη και αγάπη δεν είνε άρχή ήθική του Ευαγγελίου; μήπως δεν εδόθησαν τούτο πάντες οι φιλοθρησκοί άνδρες; διαφέρει μόνον κατά τούτο, ότι άλλοτε μόνον ήτο φίλος πόθος θρησκευτικού ρωμαντισμού, ενώ σήμεραν είνε αναγκαίον πόρισμα των άρρητων της στατιστικής οικονομίας· ζητεί την πλήρη κοινωνικήν ελευθερίαν, την ισότητα, την αδελφότητα. Είνε δ' άρα γε ανάγκη να παραθέσωμεν ευαγγελικά χωρία, κεφάλαια, εδάφια αποστόλων και εκκλησιαστικών πατέρων, ίνα επικυρώσωμεν την πληρεστάτην συμφωνίαν του Χριστιανισμού και του Κοινωνισμού.

Ο Κοινωνισμός ισχυρίζεται, ότι εργάτης και πτωχός είνε αντίφασις μεγίστη, ως και πλούσιος και άργος παρομοία, και ότι ο κεφαλαιούχος είνε ιστορικόν φαινόμενον άνωμάλων εν τή κοινωνία οικονομικών σχέσεων· άλλ' αναγνώσατε σύμπαντα τά ευαγγέλια από σελίδος εις σελίδα και θα ίδητε καταφανέστατα την δικαίαν άγανάκτησιν του Ναζωραίου εναντίον των πλουτοκρατών της εποχής του, ους σήμεραν οι αυτόκλητοι διάδοχοί του και αυτοχρισθέντες αντιπρόσωποι του πολυτρόπως κολακεύουσι, πολυειδώς διά της γλώσσης περιλείχουσι, και την ούραν, ώσπερ κύνες, σαίνουσιν. Ο Κοινωνισμός ζητεί την άπελευθέρωσιν της κοινωνίας από των πολιτικών και βαρβαρικών πράγματι δεσμών και των εντειθέν ποιικιλωνύμων καταχρήσεων· ζητεί την άπαλλαγήν από της άναγκαστικής Αρχής, του ιστορικού τούτου λειψάνου νομιμοποιηθείσης δουλείας· ζητεί δηλαδή να αποδώτη πράγματι την κυριαρχίαν εις την Μεγαλειότητα των Μεγαλειοτήτων, εις τον Λαόν, οστις σήμεραν, έμπαίζεται διά της αναγραφόμενης μόνον εις τον Συνταγματικόν χάρτην κυριαρχίας.

Ο Κοινωνισμός επαγγέλλεται την ίσοτιμίαν της γυναικός, την όποιαν ιστορικοί λόγοι και περιστάσεις ύπεβίβασαν άδικώς. Μήπως όμως αυτά ταύτα δεν είνε αυτή αυτή ή ουσία της του Ευαγγελίου ήθικής;

Γενική μόρφωσις, οικονομική ανεξαρτησία, υγιεινή εργασία, καθολική ευημερία, ήθική ζωή, ισχυρίζεται ο σοσιαλισμός, ότι θα αντικαταστήσωσι την σημερινήν βαρβαρικήν, τερατώδη και θηριώδη μάλιστα κοινωνικήν κατάστασιν. Άλλ' υπάρχουν άρα γε ευνοϊκώτεροι όροι προτεινόμενοι όπθεν δήποτε διά να αναπτυχθώσι θρησκευτικά άρεταί; ουτε εις την υπερβολικήν πενίαν, ουτε εις την οικονομικήν υπερτροφίαν ή τον πλούτον είνε δυνατή ή σώφρων και ήθική ζωή· ή μόν πρώτη οδηγεί εις τó έγκλημα, ή δε δευτέρα εις την κατάχρησιν· ή οικονομική εξάρτησις των τάξεων δημιουργεί δούλους και αυθέντας και υποσκάπτει την ειρήνην εξάπτουσα τά μίσση και πάθη του υλικού και ήθικού εγωϊσμού και επιφέρουσα τούς σπαραγμούς και τούς πολέμους. Οι εργάται γιγνώμενοι όργανα υπηρετικά των ιδιοτρόπων όρέξεων των πλουσίων, νυχθημερόν εργαζόμενοι και άείποτε πεινώντες και διεψώντες και γυμνοί και ανυπόδητοι και άστει-

γοι όντες, άνευ μορφώσεως, άνευ παρηγορίας, βαθμηδόν αποκτηνούνται και ζητούσι να φύγωσι τάς βασάνους της ζωής διά της μέθης εξ οίνου, οίνοπνευμάτων, όπιου (χασίς) και των τοιούτων φεραύτης αυτούς άσφαλέστατα εις την καταστροφήν.

Και μόνη ή σκέψις, ότι εις εκατομμύρια εργατών, ως εκ των όρων ύφ' ους βιοΰσιν, αποβαίνει άδύνατος ή θρησκευτική ήθική και ή ανθρωπινή ζωή, και μόνη, λέγω, ή σκέψις αυτή ώφειλε να συγκινήση τούς αντιπρόσωπους της θρησκείας, αν έσωζον πράγματι σπινθήρα του ίεροϋ εκείνου πυρός της φιλανθρωπίας των άποστολικών χρόνων· αλλά δυστυχώς γνήσιοι άπόγονοι των γραμματέων και φαρισσαίων οι ήμέτεροι ιεράρχαι, προσηλωμένοι εις τον Μαμμωνά και ύπνωτίζοντες τον λαόν διά θυμιαμάτων υλικών και ειδωλολατρικών εν γένει τύπων, άδιαφοροϋντες διά την δυστυχίαν του κόσμου γίνονται άνυπολογίστως έπιζήμιοι εις τó θρησκευτικόν συναίσθημα του λαού και, αν σήμεραν κρατη άδιαφορία θρησκευτική και έμπρακτος άρηστία του Χριστιανισμού, υπαίτιοι του κακού είνε οι άρχιερείς και ιερείς, οτινες αν δεν ταρώσι και αναστώσι πνευματικώς και χριστιανικώς θα θάψωσι την χριστιανικήν εκκλησίαν εις τά έρυθρά ύφ' αίματος έρείπια του έπιζητουμένου και πάλιν προς άνέγερσιν μεσαιωνικού θρησκευτικού καθεστώτος.

Τό Χριστιανικόν πνεύμα, λέγει ο διασημότατος ιεράρχης Κάμπελ έφυγεν εκ της τυραννικής τυπολατρίας του χριστιανισμού των νυν φαρισσαίων και κατεσκήνωσεν εις τον σοσιαλισμόν, αι δε ύψηλαί επαγγελίαι του Ευαγγελίου πλησιάζουσι να πραγματοποιηθώσιν υπό τούτου. Η παραβολή του Ιησού ή υπαινισσομένη τότε τούς άρχιερείς και ιερείς, οτινες ως πιστοί διάδοχοί των ήκολούθησαν την αυτήν όδόν. Η εκκλησία προσωρισμένη να άναζωπυρή τó θρησκευτικόν αισθημα ύψωσε τούναντιον Σινικόν τείχος μεταξύ λαού και Αυτής, τó όποιον όμως καταπίπτον υπό την άκατάσχετον του πολιτισμού όρμην ήπειλησε να συμπαρασύρη και την Χριστιανικήν θρησκείαν. Άλλά τó πνεύμα αυτής ήτο θεϊόν και δεν ήτο δυνατόν να απολέση τó θεόν αυτό φώς ή ανθρωπότης, ύπερ της όποιας έγύθη τó άγνότατον αίμα του Έσταυρωμένου επί του Γολγοθά· άφηρέθη μόνον άπό των άναξίων ρασσοφόρων θεματοφυλάκων της Εκκλησίας και άλλαχού ένσαρκωθέν ενέπνευσε θεϊόν ένθουσιασμόν εις τούς ιεραποστόλους του κοινωνισμού, οτινες άράμενοι κατά τάς παραγγελίας εκείνου τον σταυρόν και κρατούντες τó λάβαρον του Άνθρωπισμού μετέωρον βαπτίζονται εις τó βάπτισμα του Γολγοθά πολυτρόπως, τά πάντα ως νέοι μεγαλομάρτυρες υπομένοντες και μαρτυρούμενοι από των αποκτεινόντων τó σώμα, την δε Ιδέαν μη δυναμένων κτείνειναι.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΥΚΟΝ ΧΡΗΜΑΤΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ.—ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΣΙ.

Τῷ κυρίῳ ἐκείνῳ ἀνθρωπός τις, διευθυντής τοῦ ἐν Κεφλληνίᾳ ταχυδρομείου καὶ τηλεγραφείου, ὑπερ τοῦνομα Γεώργιος καὶ τοῦπώνυμον Νάνες, συγγενῆς δὲ, ὡς ἀκούω, τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων Θεοδώρου Βελλανίτου, ἄγαν στενοχώραν εὐρίσκων τὸ περ' ἐγγυρίου περιουσίας κληροδοτηθῆν τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήσει κτίριον τοῦ τελωνείου, ἔνθα καὶ ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον ἀνεξόδως ὑπάρχει διὰ τὸ δημόσιον ταμεῖον, γράφει, Κύριος οἶδε, ὁ μόνος πάνσοφος, ὁ ἐτάζων καρδίαν καὶ νεφροὺς, πρὸς πῦλον ἰσχυρὸν πολιτικὸν πρόσωπον περὶ τῆς στενοχωρίας τοῦ ταχυδρομείου καὶ τηλεγραφείου ζητῶν τὴν ἐνοικίασιν τῆς οἰκίας Θάνου Μπασιᾶ διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἰσχυροῦ προάγοντος. Ἀλλὰ τοῦ Θάνου Μπασιᾶ ἀρνηθέντος ὡς κηδομένου τῆς σωτηρίας τῆς κρατικῆς οἰκίας καὶ ἴσως ἴσως μὴ καταδεχόμενου ὡς Κροίσου ἐνοικιάσειν τὴν Μπασιᾶκὴν οἰκίαν, τί ποιῆ Γεώργιος Νάνες; **δε' ἀπ' εὐθείας ἐπιστολῆς πρώτου ταχυδρομείου** τὸ ἀνάγνωσμα γράφει τῷ ἐν Ἀθήναις ἰσχυρῷ διὰ τὴν ἐνοικίασιν τοῦ μελάθρου τοῦ Ἰλίου, τοῦ ἔναντι τοῦ μεγάρου τοῦ Δημάρχου, τοῦ Λοβερδεῖου οἴκου, ὅστις κοινῶς λέγεται **σπητι τῆς Μπεμπέτας**· ἀλλ' ὃ Νάνες, ἴψηλά τὴν κτίσεις τὴν φολῆα.

Καὶ τῶν κληρονόμων ὅμως τούτου ἀρνηθέντων διὰ παρεμφερεῖς τῷ Μπασιᾶ λόγους τὴν ἐνοικίασιν πρὸς τὸ δημόσιον, τί ἐμελλε ποιήσειν Νάνες; **δε' ἀπ' εὐθείας ἐπιστολῆς πρώτου ταχυδρομείου** γράφει ταῖς ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν οἰκίαν τῆς κληρονομίας Σαββάκη Ἀννίνου ἐν τῇ προκυμῖα κειμένης καὶ ἰσογείως φιλοξενούσης ἀπὸ κτίσεώς της ἀτμοπλοῖακᾶ πρακτορεῖα. Καὶ ὃ! τοῦ θαύματος! ἐπιτυχάνει· συγγενεῖς γὰρ ἔχει πρὸς μητρός ἢ κληρονόμος τῆς οἰκίας κόρη Σαββάκη Ἀννίνου τὸ γένος καὶ σύζυγος νῦν Ἐμμανουὴλ Βαλέττα ἰατροῦ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πανεπιστημίου 38· καὶ δὴ συγγενεῖς τούς εὐσχήμονας βουλευτάς Νικόλαον Γεροῦλάνον Πάλλη καὶ Τζανετάνην Φωκῶν Κραβίων· πρὸς δὲ τὴν αὐτὴν κέκτηται συγγένειαν καὶ πρὸς Νικόλαον Χρηστάτον δικηγόρον ἐνταῦθα καὶ λίαν ἰσχύοντα ταῖς ἡμέραις ταύταις ταῖς ἀγίαις περὶ Σπυρίδωνι Κοσμετάτῳ καὶ τῷ Γεωργίῳ Θεοτόκῃ· ἔχει δ' οὕτως ἢ ὑψηλὴ συγγένεια· Βίβλος γενέσεως σύντομος κόρης Σαββάκη Ἀννίνου· μήτηρ κόρης Ἀννίνου καὶ συζύγου νῦν Βαλέττα καὶ μητέρες βουλευτῶν καὶ δικηγόρου ἀδελφοὶ σύμπασαι τυγχάνουσι καὶ πρώτοι ἐξάδελφοι ἄρα οἱ ῥηθέντες μετὰ κόρης Ἀννίνου.

Τότε οὖν τότε παρκαλεῖται ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις σχετικῶν πρακτόρων καὶ ὡς ἀπλοῦς μεσάζων; ὁ Μιλτιάδης Καβαλιεράτος, εὐσχήμων βουλευτῆς Σάμας καὶ εὐρὸν Ἐμμανουὴλ Βαλέτταν γαμβρὸν Σάββα Ἀννίνου προτείνει αὐτῷ τὴν ἐνοικίασιν τῆς ὑψηλῆς οἰκίας καὶ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς πρὸς Μιλτιάδην Ἀννινὸν Ἀννιοπούλας ἐνοίκιον δραχμῶν 300 (ἢ 350;) μετὰ συγχωρήσεως καὶ με συμπαθεῖ κατὰ μὴν, ποσὸν ὅτε ἐπὶ ἡμιεὶς ἀλλάσσομεν, ἂν εἰσπράτ-

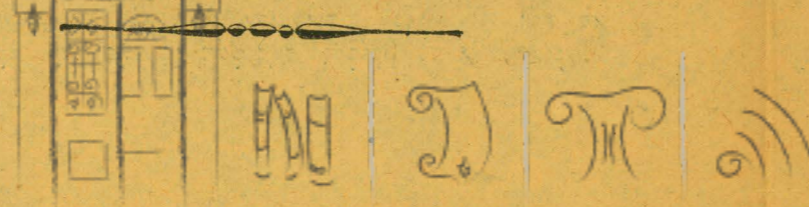
τῇ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐκ τῶν ἐν Κεφλληνίᾳ ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν τελῶν μηνιαίως, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, ἀφαιρηθῶσι τὰ ἐξόδα τῶν ὑπαλλήλων κτλ. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ ἔχη καὶ ὁ ἐνταῦθα διευθυντής, ὁ μετασκευάσας πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον καὶ σφηνώσας αὐτὸ σφιγκτῶς, διὰ τί νὰ μὴ ἔχη καὶ αὐτός μίαν καὶ ἡμίσειαν δωδεκάδα δωματίων διὰ τηλεγραφεῖον; ! καὶ τρεῖς; ἰσόγεια δωμάτια διὰ ταχυδρομεῖον, ἔνθα νῦν γραφεῖα Διονυσίου Λορεντζάτου καὶ Θερασυβούλου Μομφερράτου; διὰ τί νὰ μὴ ὑπάχωσιν αἰθουσαι μεγαλοπρεπεῖς δι' ὑποδοχάς; χοροὺς; ἐσπερίδας; γέφυματα; διὰ τί νὰ μὴ ὑπάρχωσι καὶ περισσὰ δωμάτια πλήρη μόνον ἀέρος καὶ μετ' ἐνοικίου; μήπως τὰ πάντα δὲν εἶνε ἐν Ἑλλάδι σχῆμα οὐζυμῶρον;

Πίστευω ἔτσι τὰ πράγματα τὰ προσκετεθέντα κύριε Νάνε νάνε· ἐγὼ γὰρ οὐ δύναμαι γράφειν ἀπ' ἐμοῦ τοῦ οὐδέν, ἀλλ' ὡς ἀκούω κρίνω καὶ ἢ κρίσις ἢ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι **οὐ γράφω** τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τῶν πεμφθέντων με πατέρων (τῶν εὐσχημόνων βουλευτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.)

Καὶ νῦν ζῆλῳ τύχη Ἀννιοπούλας καὶ συζύγου Βαλέττα πορίζομένων τρεῖς στρογγύλα 100δραχμα μηνιαίως πλὴν ἄλλων στρογγύλων ἐκ πρακτορείων καὶ νῦν κλιῶ μισθὸν 200 στρογγύλων 100δραχμῶν, θρηῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον τῶν 20,000 δραχμῶν, αἵτινες βαρύνουσαι, ὡς φαίνεται, τὸ Δημόσιον Ἑλληνικὸν Ταμεῖον ἐγορηγήθησαν πρὸ κυριοῦ τῇ προτάσει τοῦ τελωνίου Νικόλαου Ψαλτήρα πρὸς σύγχρονον διόρθωσιν καὶ ἐπισκευὴν τοῦ **δε' ἀπ' εὐθείας** ὁδοῦ προκυμῖας μεταναγεύοντος καὶ τρέχοντος δρομικῶς δι' οἰκίαν Ἀννίνου **ταχυδρομείου**.

Καὶ νῦν ἀνεμνήσθη τὰ κελλῖα τῶν εἰσαγγελικῶν γραφείων, τῶν ἐν οἰκίᾳ κληρονομίας Διονυσίου Κομποθερά· πρότινος ἐγκατεστημένων ἐν ὑψηλοῖς ἄγαν καμαρινίαις, (ἀλλὰ **μὴ κένει ΚΑΜΑΡΙΝΗΝ**, κούρζαν σου γὰρ εὐρήσεις.) ἄπερ καμαρινικὰ ἀσθμα καὶ σπμόκο τοῖς ἀσθενικαῖς πνεύμοισι προῦκάλου μέρους ἀναβάσεως καὶ αὐτῶν εὐρέσεως· ἐν γὰρ μεσαίῳ πατώματι ἀγνοῶ τίς διέμενε· οὕτω γὰρ γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις περὶ ἀναβάσεως τῶν καμαρινίων· ὅτι ἀνήγαγόν με ἐπὶ τὸ μετέωρον Πραιτόριον καὶ ἀνέκρινάν με καὶ περίλυπος ἢ ψυχὴ μου ἕως θανάτου ἐστὶ καὶ παρελθῆτω τὸ ποτήριον τοῦτο, εἰ δυνατόν τάχιον, ἀπ' ἐμοῦ, πάτερ, πλὴν οὐχ ὡς Σὺ, θέλεις, ἀλλ' ὡς Ἐγὼ θέλω. Καὶ τέλος πάντων ἀνεμνήσθη τὸ προφῆτον βοῶντος ἀπ' ἀρπάξει καὶ ξεσχίσει, ἵνα πληρωθῇ καὶ ἢ προφητεία αὐτῆ· οὕτω γὰρ γέγραπται ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς ἀνεμνήσθη καὶ τοῦ σοφοῦ Παροιμιστοῦ λέγοντος ὁμοίως περὶ τοῦ Δημοσίου Ἑλληνικοῦ ταμεῖου «ἐμπάτε σκύλλι ἀλέσετε καὶ ἀλεστικῆ μὴ δώσετε· ἀλλ' ἐγὼ φωνῆ εἰμι βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ βραπτίζω ὑμᾶς ἐν λόγοις, ὁ δ' ὀπισθὲν μου ἐρχόμενος **Νεώτερος Ἑλλητικὸς Λαός**, οὐ οὐκ εἰμι ἄξιος λῦσαι οὐδὲ τὸν ἰσάντα τῶν ὑποδημάτων, βραπτίσει ὑμᾶς ἐν ἔργοις δίδων ὑμῖν καὶ τοῖς ἀπογόνους ὑμῶν τὸν **ἀδύππιστον**.

Σ. Α. Καὶ τουτουτρόπως, λέε, θὰ κάμης στόλους καὶ στρατούς καὶ θὰ πάρῃς τὴν Πόλι καὶ τὴν Ἀγὰ Σουλιά! Πότιε λέε θὰ ἐννοήσῃς, ὅτι οἱ βουλευταὶ σου εἶναι δούλοι σου πρὸς σωτηρίαν σου καὶ οὐχὶ **βουλαρχτάδες** σου;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
Δ Η Μ Ο Σ Ι Α Κ Ε Ν Τ Ρ Ι Κ Η Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η
Μ Ο Υ Σ Ε Ι Ο Λ Η Σ Ο Υ Ρ Ι Ο Υ

Κατά τὴν 27 λήξαντος Ἀπριλίου 1909 καὶ ὥραν 6 μ. μ. ὁ ὑποδηματοποιὸς Νικόλαος Φανὸς προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Τσουκαλά εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, ὅτε ἀφ' ἧς ἀνευ γνωστού ἡμῖν λόγου κατὰ διαταγὴν τοῦ δημοσίου τούτου κατηγοροῦ σύρεται μέχρι στρατῶνος καὶ τίθεται εἰς πρῶτην ἰσόγειον πρὸς διανυκτέρευσιν ὁ ἐντιμὸς αὐτὸς ἐργάτης καὶ μόνον ὑπὸ τινος φιλανθρώπου κατόπιν ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ ἀνω δωμάτιον τοῦ στρατῶνος, ἐνθα ἐφιλοξενήθη πλέον τῶν 12 ὥρῶν κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ κ. κ. Στρακτέλας ἐπιθεωρητῆς τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ τῶν νηπιαγωγείων.

Ἐκεῖ φιλοξενούμενος ὁ Νικόλαος Φανὸς εἶδε κατ' ὄναρ ὁ ἐλεύθερος οὗτος πολίτης, ὁπρὸς ἢ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶνε ἀπαρῆστος κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ εἴλωσ παρίας καὶ δούλος κατὰ τὴν πραγματικότητά, ἣν ἐδημιούργησεν ἡ φιλόσοφος μητριά μας Ἑλληνικὴ πολιτεία, εἶδε κατ' ὄναρ, ὅτι ἐγκαθηρὸς ἔμεινε κατὰ διαταγὴν ἀγνώστου τινὸς κυριάρχου καὶ ἠδυνάτει ἐν ὄνειρῳ ὁ πτωχὸς οὗτος ἄνθρωπος νὰ συμβιβάσῃ λογικῶς, ὅτι ἔχουσιν ἰσχὺν ἐν Ἑλλάδι ἀνεξήγητοι δι' ἡμᾶς ποινὰ καὶ ὠκτερε καὶ ἐταλάνιζε τὸ καταπεσὶν καὶ αἰθίς εἰς ποίους; Ἑλληνικὸν κράτος, ὁπρὸς οὐ πολῦτιμον αἶμα ἔχουσιν οἱ ἄνδρες τοῦ 21 χάριν τοιούτων καὶ τοιούτων ἀπογόνων. Ἐβλεπε κατ' ὄναρ κατόπιν τοῦ ἥρωος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θρηνοῦντας διὰ τὸ ἔγκλημα, ὅπρὸς διεπραξάν ἀπαλλάξαντες τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τῆς Τουρκικῆς προστασίας, ἵνα βυθισθῇ εἰς ὀμάδελφον τί; ποίαν; πόσην; ὄπρὸς ὠνειρεύετο ὁ ἀπλοῦκὸς ἄνθρωπος, ὅτε ταραχὴ τις ἀνέκοψε τὸν ὄναρ του διαλύσασα τὴν ἀπορίαν τοῦ ὄνειρου.

Καὶ τὴν μὲν ἀπορίαν τοῦ ὄνειρου ἔλυσε ἀποτόμως ἡ ἐγγρήγορτις, ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἀπορίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κόσμου, ὅστις εὐλόγως ἐταράχθη, διότι ἐπὶ 12 καὶ πλέον ὥρας ὁ Φανὸς ἐνεκλείσθη, θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ λύσῃ; Ἀγνοεῖ ἄρα γε ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Συντάγματος, κατ' ὃ οὐδεὶς καταδικάζεται, συλλαβάνεται, φυλακίζεται ἢ ἄλλως πως περιορίζεται, εἰμὴ ὅπταν καὶ ὅπως ὁ νόμος ὀρίζει; δὲν ἀνέγνω λοιπὸν καὶ τὸ ἀμέσως ἀκόλουθον 5 ἄρθρον διαλαμβάνον, ὅτι ἀεζιουμένου τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, οὐδεὶς συλλαβάνεται, οὐδὲ φυλακίζεται ἀνευ ἠτιολογημένου δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὅπριον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συλλήψεως ἢ φυλακίσεως;

Μάθε, λαέ, τὸ ἐπιφερόμενον κατόπιν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, ὅτι καὶ παραβάται τιμωροῦνται ἐπὶ παρανόμῳ κατακρήσει; Μάθε δὲ πρὸς τούτοις, σὺ ὦ Λαέ, τὴν ἀπειλὴν τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρου 322 καταψηφίζει ποινὴν μέχρις ἑξ μηνῶν, ἂν ἡ κατακρήσις διήρκεσεν ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ἡμερῶν, ὑποχρεοῦντας ἐν ταυτῷ τὸν ἔναρον διὰ τοῦ 323 ἄρθρου εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ κατακρατηθέντος σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ πάντοτε ὅμως ἀδ' παρανόμως κατακρατηθεὶς θὰ λαμβάνῃ δι' ἐκάστην ἡμέραν κατακρατήσεως τοῦλάχιστον εἴκοσι πέντε δραχμᾶς; Ἐπανερωτῶμεν λοιπὸν διὰ τί ἐκρατήθη;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ εὐχαριστήσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὴν συνάδελφον ἐφημερίδα τῆς «Κεφαλληνίας», ἣτις παρηγοῖα ὑποστηρίζει τὸ δίκαιόν μου ἐν τῇ

πρὸς Παναγὴν Κυπριώτην ἀρτοπώλην δίκη μου τῇ προκληθείσῃ ὡς ἐκ τῶν σκυλλίτικων ἄρθρων του καὶ δικαιοῖ με εἰς τὸ ἀπὸ 9 Μαΐου τέταρτον αὐτῆς φύλλον καὶ διὰ κυρίου ἄρθρου γεγραμμένου ὑπὸ ἐμβροῦθους γνώστου τῶν νομικῶν πραγμάτων καὶ ὑπὸ εἰλικρινοῦς ἐλεγκτοῦ τῆς σφαιρίσεως δικαιοσύνης, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἄρθρου.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Ἀντύπα.»

Καταχωρήσατε, παρακαλοῦμεν, εἰς τὸ ὑμέτερον φύλλον τὰ ἐξῆς, ὡς ἔχουσι, πρὸς γνώσιν τῶν προσώπων ὑπὸ τῆς καινότητας.

Φαίνεται, ὅτι ἀνυψῶν τὸν μικρὸν οἰκίσκον μου πρὸς ἑκάστην ἐκτέλεσιν εἰς ἐργολαβίαν, ὁ δ' ἐπὶ τῶν ξυλουργικῶν ἐργασιῶν ἐργολάβος μετέβη εἰς τὰς Πάτρας, ὅπου αἱ τιμὰι συμφοροῦσα μάλλον, πρὸς ἀγορὰν τῆς χρεωζομένης ξυλείας. Ἄλλ' ὁ κ. κ. Παναγᾶκης Μπλέσσα, πελάτης τοῦ κουρείου μου κατ' ἐβδομάδα, ἦλθε πρὸς με πρῶτην φορὰν καὶ παρεπόνθη, διότι δὲν ἠγόρασα τὴν ξυλείαν ἐκ τοῦ καταστήματος του, ἀλλ' ἐκ Πατρῶν. Ἐγὼ τότε ἐγνωστοποίησα τῷ Μπλέσσῃ, ὅτι ὁ ἐργολάβος τὴν ἠγόρασεν ἐκ Πατρῶν καὶ οὐχὶ ἐγώ. Μετὰ ταῦτα μοὶ λέγει, ὅτι ἡ ξυλεία αὕτη εἶνε ἀκκτάλληλος δι' οἰκίας, διότι φθείρεται ταχέως καὶ νὰ τὴν ἀλλάξω ἀγοράζων ἰδικὴν του ἐκ τοῦ καταστήματος του. Ἄλλ' ἐγὼ παρατηρήσας τὴν ἐκ Πατρῶν ξυλείαν εἶδον αὐτὴν ἴσην, ἂν μὴ ἀνωτέρην, καὶ εὐθροτέρην ἔμαθον τῆς Μπλεσσείου. Ἐπανερχεται τὸ τρίτον ὁ Παναγᾶκης καὶ με ἐρωτᾷ, ἂν ἀπεφάσισα νὰ ἀλλάξω τὴν ξυλείαν, ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς αὐτὸν οὐχί, διότι εἶναι καλὴ ἢ ἐκ Πατρῶν ἀγορασθεῖσα παρὰ τοῦ ξυλουργοῦ ἐργολάβου. Οὕτως ἔχει τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεώς μου. Τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ κ. Μπλέσσα, ἵνα μάθωμεν τίς ὁ ἄνθρωπος;!

Ἐπὶ τῇ ἀνήσει μου ὁ Μπλέσσα σφόδρα χολωθείς καὶ ἀγαν ἀγανάκτησας καὶ πάμπλου θυμωθεὶς καὶ λίαν τὴν μὴνιν του καὶ τὸν κότον του ἐκσπάσας καὶ μέγιστον ὀργισθεὶς ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ κουρείου μου παίρων τράκτους καὶ ἀπειλῶν με διὰ τῆς χρηματικῆς αἰοναὶ ἀπειλῆς, τῆς στερησεῖς μου δηλαδὴ τῆς πελατείας του, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνης συντηροῦμαι καὶ ἀποζῶ. Ἄλλ' ὁ κ. Μπλέσσα δὲν εἶναι ὀλίγον ἐντροπή νὰ προσπαθῆς νὰ ἐκβιάσῃς διὰ τῆς πελατείας σου εἰς τὸ κουρεῖον μου τὸν Γεώργιον Λάσκαρον, κουρέα σου; δὲν εἶνε πως ποταπὸν σὺ ὁ πολυτάλαντος νὰ ζητήῃς ὑποδούλους τοὺς ἐργάτας Α. Β. Γ. εἰς τὸ κατὰστημά σου, διότι ὠφελοῦναι ὑπὸ σοῦ μίαν δραχμὴν τὸν μῆνα; μήπως εἶσαι τις πτωχὸς παλαίαν πρὸς στερεοσιν τῆς σειρᾶς σου; ἵνα ἀναλογισθῶμεν οἱ ἐργάται μεταξύ μας οὕτως; ἔ! τὸνα χέρι νίβει τᾶλλο καὶ τὰ δρό τὸ πρόσωπον ἢ βόθηα μου νὰ σοῦ βοηθῶ νὰ ἵναβοῦμε τὸν ἀνήφορον καὶ τὰ τοιαῦτα;

Φεῦ! ἂν εἶχες ἄλλην καλλιτέραν οἰκονομικὴν θέσιν θὰ ἠγόραζες διὰ δούλους τοὺς ὀψωσθήποτε ἐργάτας σου! φεῦ! ἂν... καὶ ἂν... ἀλλοίμονον δὲ καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ, ὅστις σὲ ἔχου ἐκ τῆς πελατείας τοῦ κουρείου μου καὶ θὰ λιμοκτονήσω, ἂν μὴ εἴ φιλανθρώποι ὅμοιοί σου ἐκ τῆς ἡμετέρας κρινωῖας σπεύσωσι καὶ ψωμίσωσι με!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΣΚΑΡΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ